

תת"ע (עכו) 1254-11-23 - אסד דהאמשה נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 1254-11-23 - אסד דהאמשה נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 1254-11-23

אסד דהאמשה

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[07.11.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ);

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 11.09.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 25.10.2024.

טענות הצדדים

המבקש טען כי לא ידע אודות מועד הדיון שכן לא זומן אליו כלל, כן הוסיף כי התוודע לפסק הדין שניתן בהעדרו לאחר שעצר אותו שוטר בבדיקה אקראית. לטענתו, לאחר שהסנגור הציג לו את אישור המסירה, נדהם לגלות שחתימתו זויפה. בנוסף, המבקש טען כי על גבי אישור המסירה לא צוינה תעודת הזהות שלו, וכן כי שמו נפוץ ביישוב, ולכן ייתכן כי דבר הדואר הומצא לאחר. המבקש צירף אישור מחלה, וטען כי היה מרותק למיטתו בעקבות דלקת ריאות בין ה-10 ל-15 בספטמבר 2024.

בנוסף, טען המבקש כי ייגרם לו עיוות דין אם לא תתקבל בקשתו, משום שהוא כופר בעבירה המיוחסת לו. המשיבה טענה כי יש לדחות את הבקשה על הסף, שכן לא הוצגו טעמים או נסיבות מיוחדות שמצדיקות את ביטול פסק הדין. לטענתה, היה על המבקש להתייצב לדיון לאחר שזומן כדיון, ואם לא עשה כן, אין לו להלין אלא על עצמו. בנוסף, המשיבה טענה כי לא נגרם פגם היורד לשורש העניין.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. ראוי להזכיר את הוראות תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 המגדירה את "חזקת מסירה" וקובעת כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לענין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

תחילה יצוין כי היה על המבקש לעמוד בסד הזמנים הקבוע בחוק ודי בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. מעיון בתיק בית המשפט עולה כי המבקש צפה בהחלטת בפסק הדין ביום 19.09.2024, כאשר בקשת המבקש לביטול פסק הדין הוגשה ביום 25.10.2024.

סד הזמנים הקבוע בחוק אינו בגדר המלצה, המדובר בסד זמנים מחייב ועל ציבור הנהגים והמשתמשים בדרך לכבדו. יפים בעניין זה דבריו של כב' השופט צלקובניק בעפ"ת (מרכז) 20041-12-22 יניב יהודה נ' מ"י (ניתן ביום 13.1.2023) שם נקבע כי:

"בעת שדנים בעבירת קנס קיימת חשיבות לסיום ההליכים במועד".

גם בחינת טענות המבקש לגופו של עניין, אין בה כדי להביא לקבלת הבקשה לביטול פסק הדין אשר ניתן בהעדרו.

המבקש טען כי לא זומן כדן, לא ידע אודות מועד הדיון וכי שמו הוא שם נפוץ ביישוב, לכן ייתכן כי דבר הדואר הומצא לאחר; יחד עם זאת, עיון בתיק בית המשפט מעלה כי זימון לישיבה מיום 11.09.2024 נמסר לידי המבקש עוד ביום 28.04.2024, כאשר המבקש חתום על גבי אישור המסירה, אשר חזר בציון "לידי הנמען הרשום", הדבר משמיט את הקרקע מתחת לטענת המבקש בדבר אי קבלת דבר הדואר. טענת המבקש כי חתימתו זויפה דינה להידחות, שכן מדובר בטענה אשר הועלתה בעלמא וכלאחר יד וללא כל ביסוס עובדתי.

זאת ועוד, בניגוד לנטען על ידי המבקש, הרי שעל גבי אישור המסירה, מופיע מספר תעודת הזהות של הנמען (המבקש), ועל כן לא נהירה לי טענתו.

ראוי להפנות לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי 'לא קיבלתי את הזימון' או כי 'אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון', מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך".

אדגיש כי אישור המחלה אשר צורף לבקשת המבקש הופק ביום 16.10.2024 בעוד שהדיון היה ביום 11.09.2024. משעסקינן באישור מחלה רטרואקטיבי, אין מקום לייחס לו משקל כלשהו בהליך הנוכחי וזאת כפי שנפסק בעפ"ת 67199-08-21 ברק וקנין נ' מדינת ישראל.

בנסיבות, המבקש זומן כדן ולא הצביע על כל סיבה מוצדקת אשר מנעה ממנו להתייצב לדיון.

באשר לטענה בדבר עיוות דין, הרי שגם טענה זו דינה להידחות.

המבקש העלה טענה כללית לפיה הוא כופר בביצוע העבירה אולם לא פירט כלל את כפירתו. ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציגה ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

סיכומי של דבר, משלא עמד המבקש בתנאים הקבועים בדן המאפשרים את הארכת המועד להישפט, הבקשה נדחת ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.
זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, ו' חשוון תשפ"ה, 07 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.